

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 5.2.2015
COM(2015) 44 final

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET,
RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT
REGIONKOMMITTÉN**

Ett globalt partnerskap för fattigdomsbekämpning och hållbar utveckling efter 2015

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET,
EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT
REGIONKOMMITTÉN**

Ett globalt partnerskap för fattigdomsbekämpning och hållbar utveckling efter 2015

I. INLEDNING

År 2015 är ett avgörande år när det gäller hållbar utveckling på global nivå och fattigdomsutrotning. Antagandet av utvecklingsagendan för perioden efter 2015 innebär att det internationella samfundet måste vidta åtgärder för att åstadkomma en förändring när det gäller de viktiga utmaningar som världen i dag står inför. Det handlar således om att utrota fattigdom, att åstadkomma en inkluderande och hållbar tillväxt för både nuvarande och kommande generationer och att garantera att alla mänskliga rättigheter och grundläggande värden främjas och skyddas så att fred och välbefinnande kan präglade våra samhällen.

I år kommer det att hållas två internationella högnivåmöten som ger tillfälle att enas dels om en ny agenda, bl.a. en uppsättning mål för hållbar utveckling, dels om ett nytt globalt partnerskap som ska utgöra grunden för denna agenda. Dessa två möten är den tredje internationella konferensen om utvecklingsfinansiering i Addis Abeba i juli och Förenta nationernas (FN) toppmöte i New York i september för att anta utvecklingsagendan för perioden efter 2015. Denna process måste förena och bygga vidare på tidigare initiativ, särskilt millennieutvecklingsmålen och konferensen "Rio+20" om hållbar utveckling. En överenskommelse om en agenda för perioden efter 2015 är även betydelsefull för förhandlingarna inom ramen för FN:s ramkonvention om klimatförändringar.

Det har redan gjorts betydande framsteg genom olika processer inom FN. Viktiga bidrag i detta sammanhang är den öppna arbetsgruppens rapport om mål för hållbar utveckling¹, rapporten från den mellanstatliga expertkommittén för finansiering av hållbar utveckling² och den sammanfattande rapporten från FN:s generalsekreterare³. Dessa rapporter visar att det är fullt möjligt att nå en långtgående global överenskommelse om en ambitiös utvecklingsagenda för perioden efter 2015.

Europeiska unionen (EU) har genomgående spelat en betydelsefull och konstruktiv roll i dessa processer genom att lämna viktiga bidrag och aktivt samarbeta med partner på alla nivåer. Europeiska kommissionens meddelanden från februari 2013⁴, juli 2013⁵ och juni 2014⁶ samt rådets slutsatser från juni 2013⁷, december 2013⁸ och december 2014⁹ ger samtliga uttryck för att EU anser att agendan för perioden efter 2015 bör vara global och universell och omfatta alla de tre dimensionerna av en hållbar utveckling (dvs. den sociala, ekonomiska och miljömässiga dimensionen).

¹ A/68/970, *Report of the Open Working Group of the General Assembly on Sustainable Development Goals* av den 12 augusti 2014.

² A/69/315*, *Report of the Intergovernmental Committee of Experts on Sustainable Development Financing* av den 15 augusti 2014.

³ A/69/700, *The Road to Dignity by 2030: Ending Poverty, Transforming All Lives and Protecting the Planet* av den 4 december 2014.

⁴ COM(2013)92 *Ett anständigt liv för alla: Att avskaffa fattigdom och ge världen en hållbar framtid* av den 27 februari 2013.

⁵ COM(2013)531 *Efter 2015: mot en bred och integrerad strategi för finansiering av fattigdomsutrotning och hållbar utveckling* av den 16 juli 2013.

⁶ COM(2014)335 *Ett anständigt liv för alla: Från vision till kollektiva åtgärder* av den 2 juni 2014.

⁷ 11559/13 *Den övergripande agendan för tiden efter 2015 – Rådets slutsatser* av den 25 juni 2013.

⁸ *Finansieringen av fattigdomsutrotning och hållbar utveckling efter 2015 – Rådets slutsatser* av den 12 december 2013.

⁹ 16827/14 *En omdanande agenda för tiden efter 2015 – Rådets slutsatser* av den 16 december 2014.

Att genomföra en så långtgående agenda är inte bara en oerhört komplicerad utmaning utan ger även ett unikt tillfälle till att hitta nya och bättre sätt för det globala samhället att samarbeta på. För att agendan för perioden efter 2015 ska kunna genomföras krävs det ett nytt globalt partnerskap för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling. För att ett sådant globalt partnerskap ska fungera måste alla bidra. EU är fast beslutet att ta sitt fulla ansvar och kommer att samarbeta med övriga parter på ett konstruktivt sätt, med förhoppning om att dessa kommer att delta aktivt.

I detta meddelande, som tar sin utgångspunkt i rådets slutsatser från december 2014, ger Europeiska kommissionen sin syn på vilka övergripande principer som måste gälla för det globala partnerskapet och vilka de viktigaste inslagen i detta måste vara för att det verkligen ska kunna fungera som ett stöd för agendan för perioden efter 2015. Meddelandet innehåller förslag på hur EU och dess medlemsstater kan bidra till partnerskapet. Det framhålls att EU är villigt att delta på ett konstruktivt sätt i den globala debatten om hur de framtida målen för hållbar utveckling bör genomföras. Meddelandet ska dessutom utgöra underlag för EU:s gemensamma ståndpunkt i de mellanstatliga förhandlingarna. I bilagan beskrivs olika förslag till åtgärder för att genomföra agendan för perioden efter 2015.

II. ÖVERGRIPANDE PRINCIPER FÖR DET GLOBALA PARTNERSKAPET

Det nya globala partnerskapet måste skapa en ny anda av solidaritet och samarbete som är inriktad på att åstadkomma förändringar. Nationellt ägarskap och ledarskap som har stöd av ett politiskt åtagande på högsta nivå är viktiga inslag i partnerskapet. De nationella insatserna måste förstärkas genom ett samarbete på alla nivåer och med alla berörda aktörer och ta sin utgångspunkt i erfarenheterna från det globala partnerskapet för utveckling (millennieutvecklingsmålen) och andra internationella partnerskap. För att man ska nå resultat krävs det att beslutade åtgärder verkligen genomförs och att man kan mobilisera resurser, vilket förutsätter att alla länder ökar sina bidrag i förhållande till vars och ens förmåga.

Det globala partnerskapet bör baseras på principen om delat ansvar, ömsesidig ansvarighet och beaktande av varje lands kapacitet. Alla länder, oavsett utvecklingsstadium, måste engagera sig i och ta ansvar för dess genomförande.

Partnerskapet bör även grunda sig på respekt för de mänskliga rättigheterna, god samhällsstyrning, rättstatsprincipen, stöd för demokratiska institutioner, delaktighet, icke-diskriminering och jämställdhet mellan könen.

Det bör på ett välavvägt sätt integrera de tre dimensionerna av en hållbar utveckling så att man undviker silomentalitet och kompromisser mellan olika mål. Dessutom krävs det även att man aktivt integrerar klimatförändringsfrågorna i utvecklingsagendan för perioden efter 2015 och det tillhörande globala partnerskapet, eftersom klimatförändringen bidrar till att ytterligare förvärra de problem som finns i samband med både med fattigdomsutrotning och hållbar utveckling.

Det globala partnerskapet måste gå utöver de traditionella samarbetskanalerna och främja effektivare och mer inkluderande former av flerpartnerskap, täcka alla nivåer och omfatta den privata sektorn och det civila samhället, bl.a. arbetsmarknadens parter, den akademiska världen, stiftelser, kunskapsinstitutioner och myndigheter. För att agendan ska ge resultat krävs det konsekvens på alla nivåer för att man ska kunna garantera att den politik länderna för främjar fattigdomsutrotning och en hållbar politik. Det globala partnerskapet måste främja en hållbar och effektiv användning av alla

resurser, bl.a. inhemska resurser, internationella offentliga medel, privata medel och medel från innovativ finansiering.

Det framtida globala partnerskapet måste vara tydligt inriktat på att uppnå mätbara, konkreta och hållbara resultat som direkt bidrar till de överenskomna målen och leder till strukturreformer samt i förlängningen också till positiva och hållbara effekter för världens befolkning och vår planet. Transparens och informationsutbyte för alla berörda parter måste utgöra centrala inslag i det globala partnerskapet. Det bör därför läggas särskild vikt vid noggrann övervakning, ansvarighet och översyn på alla nivåer och för alla enskilda personer och berörda parter. Även feedback och lärande bör främjas.

För att agendan för perioden efter 2015 ska ge resultat krävs det att alla länder inför lämpliga strategier för att genomföra målen för hållbar utveckling i enlighet med det egna landets kapacitet. Det krävs även att man lägger vikt vid utarbetandet av bra strategier och anskaffandet av de ekonomiska resurser som krävs för genomförandet av dessa, eftersom det finns ett ömsesidigt beroendeförhållande mellan dessa båda faktorer. En tydlig och resultatnriktad politisk ram är en absolut nödvändig förutsättning för att den finansiering som tillhandahålls verkligen ska ge effekt, samtidigt som finansiering bör bidra aktivt till att skapa en hävstångseffekt och stimulans när det gäller andra genomförandemetoder, t.ex. genom understödjande politik på olika områden, kapacitetssupplevering, handel, innovation och privata investeringar.

Europeiska kommissionen kommer att i nära samarbete med medlemsstaterna verka för att agendan genomförs inom EU och stödja dess genomförande världen över genom ett konstruktivt samarbete och olika partnerskap. För att agendan för perioden efter 2015 ska kunna genomföras fullt ut krävs det ett aktivt engagemang och åtgärder både från EU och dess medlemsstater på alla nivåer. EU kan bidra med sina tidigare erfarenheter av att genomföra politik och åtgärder som bygger på samma huvudprinciper som ligger till grund för agendan, t.ex. hållbarhet, samarbete och partnerskap. Det rör sig t.ex. om Europa 2020-strategin¹⁰, som syftar till att skapa smart, hållbar och inkluderande tillväxt genom en enhetlig och konsekvent uppsättning åtgärder, en konsekvent politik för utveckling¹¹ och det sjunde miljöhandlingsprogrammet¹².

III. HUVUDINSLAG I DET GLOBALA PARTNERSKAPET – GENOMFÖRANDEMETODER

Nedan följer en beskrivning av de huvudinslag som bör ingå i det globala partnerskapet. Dessutom presenteras de arrangemang som alla partner måste följa för att genomförandet verkligen ska lyckas samt konkreta förslag på hur EU skulle kunna bidra.

3.1. Understödjande och gynnsamma politiska ramar på alla nivåer

Alla länder måste ha en bra mix av effektiva strategier, praxis, institutioner och resurser som skapar goda nationella förutsättningar för genomförandet av agendan för perioden efter 2015. God

¹⁰ KOM(2010) 2020 *Europa 2020 – En strategi för smart och hållbar tillväxt för alla*.

¹¹ Se artikel 208.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt där det anges att "[u]nionen ska ta hänsyn till målen för utvecklingssamarbetet vid genomförande av politik som kan påverka utvecklingsländerna".

¹² Beslut nr 1386/2013/EU av den 20 november 2013 om ett allmänt miljöhandlingsprogram för unionen till 2020 – Att leva gott inom planetens gränser.

samhällsstyrning på alla nivåer är både en förutsättning för att agendan ska kunna genomföras och ett viktigt mål i sig.

På nationell nivå måste regeringarna, i samråd med medborgarna, besluta hur de ska bidra till uppnåendet av målen, varvid de måste hålla i åtanke att man måste nå ut till alla i samhället, särskilt de mest sårbara. Det är viktigt att det civila samhället deltar fullt ut. Det nya globala partnerskapet bör även frigöra den utvecklingspotential som finns hos lokala myndigheter och lokala aktörer. Man bör öka samordningen mellan de olika nivåerna, dvs. den globala, nationella, regionala och lokala nivån.

När det gäller genomförandet på nationell nivå och nivåerna därunder behöver alla länder dessutom en effektiv lagstiftning och ett effektivt regelverk för att uppnå målen. Det är viktigt att man på nationell nivå främjar effektiva och reaktiva institutioner, transparenta strategier och system och ansvarighet inför medborgarna. Detta innebär att man måste ha rättvisa och förutsägbara rättsliga ramar som främjar och skyddar de mänskliga rättigheterna, grundläggande arbetsnormer och miljön samt garanterar en hållbar förvaltning av naturresurser. Det innebär vidare att man måste ha en stabil och gynnsam miljö för den privata sektorn, bl.a. i form av konkurrens på lika villkor och främjande av hållbara investeringar. För att berörda parter ska kunna hålla regeringar och myndigheter ansvariga krävs det att man ser till att lagstiftningen både genomförs och efterlevs. Detta kan ske bl.a. genom att man avskaffar genomförandehinder, bygger upp den kapacitet som är nödvändig för kontroll av efterlevnaden och genomför informationskampanjer till allmänheten. EU är fast beslutet dels att förbättra kvaliteten på sitt eget regelverk, dels att samarbeta med sina partner för att utveckla och stärka regelverk som är rättvisa, effektiva och transparenta och att verka för effektivare, mer oberoende och mer högkvalitativa rättssystem, med hjälp av kapacitetsuppbyggnad och kunskapsutbyte.

God samhällsstyrning förutsätter effektiva system för budgetering, fördelning och kontroll av utgifter. Dessa system måste vara helt transparenta och öppna för allmänheten i syfte att bättre främja beslutsprocesser som präglas av delaktighet, öka den privata sektorns deltagande och bekämpa korruption. En välfungerande makroekonomisk politik är en absolut förutsättning för att resurser ska kunna mobiliseras och användas på ett effektivt sätt i överensstämmelse med målen för hållbar utveckling.

De nationella regeringarna måste främja en hållbar och inkluderande tillväxt som gynnar alla i samhället, även marginaliserade och utestängda grupper. Man måste kombinera regleringsinstrument med ekonomiska instrument som är flexibla och kostnadseffektiva redskap som kan bidra till att uppnå kombinerade mål. Ekonomiska instrument såsom skatteincitament, inmatningspris och betalning för ekosystemtjänster, kan användas till att främja en hållbar tillväxt. Det kan bl.a. handla om att flytta skattebördan från arbete till produkter som inverkar negativt på hållbarheten eller att utfärda utsläppsrätter (t.ex. EU:s utsläppshandelssystem). Koldioxidprissättning är ett av de viktigare incitamenten till investeringar i ren teknik och koldioxidsnåla lösningar, särskilt i utvecklingsländerna, och följaktligen bör alla länder använda sig av denna metod för att åtgärda problemet med utsläpp av växthusgaser.

En hållbar offentlig upphandling, som grundar sig på sociala och miljömässiga kriterier, är ett sätt för nationella myndigheter att använda offentliga utgifter till att öka efterfrågan på hållbara produkter och tjänster, vilket ökar marknadsandelen för dessa och ger företagen påtagliga incitament.

Konsekvens i politiken utgör grundförutsättningen för att man ska kunna skapa en gynnsam politisk ram som verkligen fungerar. För att det globala partnerskapet ska fungera måste således all politik på

både nationell nivå och nivåerna därunder bidra på ett konsekvent sätt till uppnåendet av målen för hållbar utveckling, både på nationellt och internationellt.

Man bör även ta hänsyn till att vissa sektorer, t.ex. jordbruk, energi och sjuk- och hälsovård, har en nyckelroll när det gäller uppnåendet av en rad olika mål. Det är även oerhört viktigt med åtgärder som bidrar till att skapa och förbättra tillgången till anständiga arbeten med ett hållbart och tillräckligt skydd för alla, liksom med åtgärder som främjar investeringar i mänskligt kapital genom utbildning och kompetenshöjning. Ett annat viktigt problem att lösa är ojämlikhet och socialt utanförskap, särskilt bland de mest utsatta grupperna som kvinnor, barn, äldre och funktionshindrade, bl.a. med hjälp av verktyg som jämställdhets- och åldersindikatorer.

Ytterligare ett viktigt steg är att ändra utformningen på eller avskaffa miljöskadliga subventioner, t.ex. till fossila bränslen, och ersätta dessa med insatser som är klimatsmarta, miljövänliga och effektivare när det gäller fattigdomsutrotning. En konsekvent politik förutsätter även lämpliga samordningsmekanismer för dialog mellan berörda parter och för övervakning och bedömning av strategier och resultat.

Den regionala nivåns betydelse bör inte underskattas. EU främjar aktivt regional utveckling och integration, eftersom detta kan leda till ökad handel och rörlighet och fler investeringar samt främja fred och stabilitet.

På global nivå kommer genomförandet av agendan för perioden efter 2015 även att kräva ett effektivt internationellt styrsystem, stabila finansmarknader och ekonomiskt samarbete, vilket inbegriper en lämplig regleringsnivå. De globala styrande institutionerna måste vara effektiva och transparenta och ha system för bedömning och rapportering av de resultat som uppnåtts i förhållande till de uppsatta målen. Åtgärderna för att åstadkomma en bättre styrning av de internationella finansinstituten måste fortsätta. Dessutom är G7- och G20-agendorna exempel på den typ av politiska åtaganden som kan göra stor skillnad.

Det krävs att man har samordnade strategier och åtgärder när det gäller globala allmänna nyttigheter, bl.a. i form av ett förbättrat genomförande av internationella avtal som är av stor vikt för uppnåendet av flera av målen för hållbar utveckling. Många frågor är av global eller gränsöverskridande karaktär och det behövs därför särskilda internationella samarbetsavtal för dessa. De nationella strategierna måste dessutom vara förenliga med och anpassade till de internationella avtal som finns. EU stödjer aktivt och är part i ett antal internationella avtal och är också villigt att spela en ledande roll och bidra ytterligare till genomförandeåtgärder inom en rad områden såsom multilaterala avtal på hälsoområdet, multilaterala miljöavtal och internationell förvaltning av världshaven.

I en värld som alltmer präglas av ömsesidiga beroendeförhållanden måste alla länder systematiskt ta hänsyn till vilka effekter, både positiva och negativa, som deras politik kan få för andra länder. För detta ändamål bör därför alla utvecklade länder, högre medelinkomstländer och tillväxtekonomier förbinda sig att införa system för bedömning av vilka konsekvenser ny politik som antas kan få för fattigare länder. För EU:s del är en konsekvent politik för utveckling en rättslig förpliktelse att ta hänsyn till målen för utvecklingssamarbetet när den genomför politik som kan påverka utvecklingsländerna. Detta innebär både att hantera eventuella negativa konsekvenser av nationell politik på tredjeländer och att försöka skapa synergieffekter mellan olika områden som ekonomisk politik, socialpolitik och miljöpolitik.

3.2. Kapacitetsuppbyggnad för att kunna genomföra agendan

För att agendan för perioden efter 2015 ska få genomslag krävs det att alla parter har effektiva institutioner samt nödvändig mänsklig kompetens och kapacitet för att utrota fattigdom och skapa en hållbar utveckling. Detta omfattar kapacitet för att bedöma behov, samla in data, övervaka genomförande och granska strategier. För att man ska kunna uppnå målen för hållbar utveckling måste man utveckla ytterligare kapacitet och nya färdigheter på alla nivåer och i alla länder, även i EU.

Kapacitetsuppbyggnad, både institutionell och organisatorisk, kan bara fungera om den ägs och drivs av dem som behöver den. Den måste stödjas av lärande- och kunskapsbaserade initiativ samt en kontinuerlig, rättvis och konstruktiv dialog om politik och utvecklingsresultat. Fokus bör lika på att utveckla mänskliga resurser, system och processer för planering, förvaltning och övervakning.

Alla parter i det internationella samarbetet, bl.a. internationella organisationer, bör förstärka och förbättra sitt stöd till kapacitetsuppbyggnadsprocesser, t.ex. genom användning av nätverk och system för kunskapsutbyte, "peer learning" och samordning mellan alla utvecklingspartner. Det kan handla om olika typer av samarbetspartnerskap, bl.a. samarbete nord-syd och syd-syd, trepartssamarbete och regionalt samarbete, med deltagande av både offentliga och privata aktörer. Det krävs särskilda insatser i de minst utvecklade länderna och i sviktande stater där man måste skapa förutsättningar för en övergång och bygga upp de mest utsatta befolkningsgruppernas motståndsförmåga.

EU är fast beslutet att förbättra och integrera stöd till kapacitetsuppbyggnad i alla samarbetssektorer genom ett flerpartsperspektiv. EU är medvetet om att kapacitetsuppbyggnad i partnerländerna är en viktig förutsättning för att man ska kunna öka biståndets effektivitet och bidrar redan till "peer learning" och nätverksbyggande genom initiativ som program för tekniskt samarbete och institutionell utveckling. EU ska öka kapacitetsuppbyggnaden på området statistik och övervakning i partnerländerna.

3.3. Mobilisering av inhemsk offentlig finansiering och effektiv användning av dessa medel

Det är de nationella regeringarna som har det primära ansvaret för genomförandet av en hållbar ekonomisk politik. Detta omfattar bl.a. ansvar för att mobilisera och använda offentliga resurser, inbegripet naturresurser, på ett effektivt sätt.

Vidare ställer det krav på en sund förvaltning av de offentliga medlen, på införande och förstärkning av åtgärder för revision, kontroll och bekämpning av bedrägeri och korruption, på en god skatteförvaltning och på en landsvis rapportering i syfte att öka den finansiella transparensen och bekämpa olagliga finansiella flöden.

Även om de inhemska offentliga intäkterna ökat väsentligt under de senaste åren uppvisar många länder ändå fortfarande en låg skattekvot. En effektiv och transparent mobilisering och användning av inhemska offentliga resurser ger inte bara finanspolitiskt utrymme för de nationella utgifterna för utvecklingsprioriteringar, utan stärker även den inhemska ansvarigheten och bidrar till att skapa ett gott förhållande mellan stat och medborgare. En djupare och bredare resursbas på nationell nivå och en förbättrad förvaltning och användning av denna i alla länder är således en avgörande förutsättning för att man ska lyckas på områdena fattigdomsbekämpning och hållbar utveckling.

Naturresursräkenskaper kan hjälpa länder med mycket naturresurser att förbättra sin styrning och transparens när det gäller dessa tillgångar, vilket i sin tur leder till att dessa tillgångar kan öka sitt bidrag till den ekonomiska tillväxten. Övergången till en grön ekonomi ger stora nya möjligheter som

kan bidra till en hållbar ekonomisk tillväxt. EU är fast beslutet att öka sina insatser på detta område, både internt och genom stöd till utvecklingsländer.

Den ökade integrationen av de internationella finansmarknaderna och den ekonomiska globaliseringen för med sig nya utmaningar när det gäller möjligheterna att generera inhemska intäkter. För att man i ökad utsträckning ska kunna mobilisera dessa intäkter krävs det således ett internationellt samarbete som har till syfte att skapa en transparent, samarbetsinriktad och rättvis internationell skattemiljö som är präglad av öppenhet och samarbete.

Skuldsättning är en viktig faktor och måste beaktas när det gäller de offentliga finanserna i stort. En hållbar skuldfinansiering som åtföljs av en effektiv skuldförvaltning är en viktig förutsättning för finansiell stabilitet och en hållbar finanspolitik.

Alla länder bör förbinda sig att mobilisera och använda inhemska offentliga resurser på ett effektivt sätt, bl.a. när det gäller globala allmänna nyttigheter såsom klimat och biologisk mångfald och sådana sektorer som är viktiga för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling. (t.ex. jordbruk och energi). Alla länder bör införa miljömässiga och sociala skyddsbestämmelser och främja och genomföra program som stärker motståndsförmågan, eftersom detta leder till kostnadsbesparingar på längre sikt. Att man integrerar klimatmålen i den inhemska offentliga finansieringen är viktigt både för att man ska kunna mobilisera resurser till åtgärder på klimatförändringsområdet och för att man ska kunna undvika investeringar som inte uppfyller kraven på hållbarhet och negativa långsiktiga kostnader.

Alla länder bör förbinda sig att försöka nå upp till en optimal nivå på de offentliga intäkterna, t.ex. mätt som skattekvoten, bland annat genom att stärka relevanta institutioner, öka skatteförvaltningarnas kapacitet, reformera de nationella skattesystemen för att där så är lämpligt bredda skattebasen och garantera en rättvis och rimlig skattepolitik.

Alla länder måste dessutom se till att de har system som kan garantera en effektiv, hållbar och transparent förvaltning av alla offentliga resurser, bl.a. skuld- och likviditetsförvaltning och förvaltning av intäkter från naturresurser. Detta ställer krav på regeringsledda reformprogram och förstärkning av de institutioner som har ansvaret för budgetplanering och budgettillsyn, bl.a. oberoende nationella högsta revisionsorgan, parlamenten och det civila samhället. Man bör uppmuntra till en politik med öppna data, bl.a. genom införandet av nationella portaler för öppna data.

Det internationella samarbetet för att motverka olagliga finansiella flöden måste intensifieras så att man kan garantera lika villkor på skatteområdet för lokala och internationella företag. Det krävs ökad transparens och ansvarighet inom utvinningsindustrin, bl.a. i form av redovisning av betalningar från företag till staten.

Det behövs ett ökat internationellt samarbete även när det gäller skatter. Alla länder bör uppfylla minimikraven när det gäller god förvaltning på skatteområdet (transparens, informationsutbyte och lojal skattekonkurrens) och förbinda sig att anta nationella bestämmelser för att hantera problemen med skatteundandragande, skatteflykt och aggressiv skatteplanering och för att undvika skadlig skattekonkurrens. Alla länder bör verka för att rekommendationerna rörande urholkning av skattebasen och överföring av vinster tillämpas.

3.4. Mobilisering av internationell offentlig finansiering och effektiv användning av dessa medel

Internationell offentlig finansiering är en viktig katalysator för den totala finansiering som finns tillgänglig för utvecklingsländerna och kommer att behövas i ännu större utsträckning under de kommande femton åren för att genomföra denna ambitiösa agenda. Såsom FN:s generalsekreterare

påpekade i sin sammanfattande rapport bör agendan för perioden efter 2015 bygga på principerna om universalitet, delat ansvar och solidaritet. Europeiska kommissionen ger därför sitt fulla stöd till uppmaningen från FN:s generalsekreterare att alla utvecklade länder måste se till att nå upp till FN:s mål att det offentliga utvecklingsbiståndet ska uppgå till 0,7 % av BNI.

Det är utvecklings- och tillväxtekonomierna som drivit den globala tillväxten under det senaste decenniet. Med tanke på att de ekonomiska och finansiella förbättringarna fortsätter i många utvecklingsländer behöver den internationella offentliga finansieringen utvecklas under perioden efter 2015 så att den mer effektivt kan bidra till att driva på förändringarna och se till att de blir hållbara. Allt fler länder som inte är medlemmar i OECD:s kommitté för utvecklingsbistånd (DAC) tillhandahåller redan en betydande finansiering. Dessa partner hjälper till med att förändra finansieringslandskapet tack vare alternativa samarbetsstrategier- och metoder och bör i ökad utsträckning bidra till att stödja de länder som har de största behoven. Högre medelinkomstländerna och tillväxtekonomierna bör med tanke på hur betydelsefulla de är, och i linje med den sammanfattande rapporten från FN:s generalsekreterare, förbinda sig att öka sitt bidrag till den internationella offentliga finansieringen och ange specifika mål och tidsfrister för detta.

EU och dess medlemsstater står för över 50 % av allt offentligt utvecklingsbistånd och kommer även i fortsättningen att kollektivt sluta upp bakom detta. Tidsplanen för EU:s finansiella åtaganden bör beslutas som en del av det ovannämnda globala åtagandet. Detta bör säkra att alla höginkomstländer liksom alla högre medelinkomstländer och tillväxtekonomier bidrar på ett rimligt sätt när det gäller att stödja de fattigare länderna så att de kan uppnå de internationellt överenskomna målen.

Vilken roll och betydelse den internationella offentliga finansieringen har varierar från land till land. Resurserna bör sättas in där behovet är som störst och där de kan göra störst nytta. I detta sammanhang är det viktigt att alla aktörer som tillhandahåller finansiering anstränger sig för att vända på trenden med ett minskat stöd till de fattigaste länderna. Såsom FN:s generalsekreterare påpekat bör alla höginkomstländer se till att nå upp till målet att 0,15 % av BNI ska gå till utvecklingsbistånd till de minst utvecklade länderna i enlighet med handlingsprogrammet från Istanbul¹³. Även högre medelinkomstländer och tillväxtekonomier bör förpliktiga sig att öka sitt bidrag till de minst utvecklade länderna, och ange mål och tidsfrister för detta.

Oavsett vem som tillhandahåller finansieringen bör internationella offentliga resurser tillhandahållas och användas på ett effektivt sätt med iakttagande av principerna om ägarskap, fokus på resultat, inkluderande partnerskap, transparens och ömsesidig ansvarighet. Alla aktörer som tillhandahåller finansiering bör vidta konkreta åtgärder för att öka transparensen, förbättra tillhandahållandet, öka ansvarigheten, stödja mätning och uppvisande av hållbara resultat, genomföra riktlinjer i situationer av konflikt och instabilitet¹⁴ och för att minska fragmenteringen av den internationella biståndsstrukturen.

I tider av ekonomisk åtstramning är det viktigt att man drar full nytta av den offentliga finansieringen. Det offentliga utvecklingsbiståndet kan även bidra till att främja andra genomförandemetoder om det är utformat och genomförs på rätt sätt. Det kan leda till en mångdubbling av den inhemska offentliga finansieringen genom att stödja förbättringar av skatte- och finanspolitiken, möjliggöra infrastrukturprojekt med hjälp av blandad finansiering och offentlig–privata partnerskap och främja vetenskapligt och tekniskt utbyte.

¹³ A/CONF.219/7, *Report of the Fourth United Nations Conference on the Least Developed Countries* av den 9–13 maj 2011.

¹⁴ Exempel på detta är den nya given för engagemang i sviktande stater (*New Deal for engagement with fragile states*) (2012) och principerna för bra internationellt engagemang i sviktande stater och situationer (*Principles for Good International Engagement in Fragile States and Situations*) (OECD, 2007).

Eftersom agendan för perioden efter 2015 måste överensstämma fullständigt med och stödja klimatmålen är det viktigt att finansieringsramen för agendan efter perioden 2015 överensstämmer fullständigt med och är anpassad till klimatfinansieringen, såsom framhålls i den sammanfattande rapporten från FN:s generalsekreterare. I detta sammanhang är det att märka att EU redan har beslutat att för perioden 2014–2020 anslå 20 % av sin budget – inbegripet yttre åtgärder – till klimatrelaterade projekt och åtgärder. EU är dessutom fortsatt fast beslutet att uppfylla sina skyldigheter enligt internationella konventioner, bl.a. om biologisk mångfald och andra globala kärnfrågor.

3.5. Främjande av handel i syfte att utrota fattigdom och skapa en hållbar utveckling

Handel spelar en viktig roll när det gäller att skapa en inkluderande tillväxt och hållbar utveckling. Detta innebär att handel även är ett viktigt verktyg för genomförandet av agendan efter 2015.

EU är införstått med att Världshandelsorganisationen (WTO) har företräde när det gäller handelsrelaterade frågor på global nivå och anser att det regelbaserade multilaterala handelssystemet är ovärderligt när det gäller att skapa lika villkor för alla länder, särskilt utvecklingsländerna. EU står därför fortfarande till fullo bakom utvecklingsagendan från Doha och genomförandet av Balipaketet, särskilt avtalet om förenklade handelsprocedurer och de inslag som syftar till att främja de minst utvecklade ländernas integration i de internationella marknaderna och globala värdekedjorna. EU kommer att delta på ett konstruktivt sätt i de kommande förhandlingarna om arbetsprogrammet för tiden efter Bali-paketet för att man så snart som möjligt ska kunna avsluta rundan.

Många länder, särskilt tillväxtekonomier, har lyckats dra nytta av de möjligheter som ett öppet handelssystem ger, vilket lett till att de ökat sin handel och fått en hållbar BNP-tillväxt. Även om dessa förändringar har hjälpt hundratals miljoner människor ur fattigdom så har inte alla utvecklingsländer gjort sådana framsteg. Särskilt de minst utvecklade länderna är marginaliserade i den globala handeln.

Det åligger i första hand länderna själva att dra så stor nytta som möjligt av de vinster handeln kan i form av en inkluderande tillväxt och hållbar utveckling. Medlet härför heter god samhällsstyrning, en sund inhemsk politik och reformer. Målet är ett stabilt regelverk som är gynnsamt för den privata sektorn, främjar investeringar och bidrar till att integrera det berörda landet i de regionala och globala värdekedjorna. Samtidigt måste länderna se till att internationellt överenskomna arbetsnormer iakttas och att dess arbetsstyrka är tillräckligt kvalificerad. De bör även främja en övergång till en grön ekonomi.

Världens mest sårbara länder, särskilt de minst utvecklade länderna, har emellertid stora problem på grund av kapacitetsbrist, otillräcklig infrastruktur eller en otillräckligt diversifierad produktion. De behöver få stöd för att underlätta sin integration i det globala handelssystemet och för att kunna dra största möjliga nytta av detta, både ekonomiskt, socialt och miljömässigt. Både ett förbättrat marknadstillträde och handelsstöd spelar en viktig roll i detta sammanhang.

EU:s marknad är den som är mest öppen för utvecklingsländerna. EU har förenklat sina ursprungsregler och ökat sina informationsinsatser till dem som bäst behöver det i frågor om hur man får tillträde till EU-marknaden. EU använder sig även av unilaterala instrument för att stödja en hållbar utveckling, bl.a. det allmänna preferenssystemet (GSP). EU ger även ytterligare handelsförmåner inom ramen för GSP+ till sårbara ekonomier som har åtagit sig att genomföra 27 centrala internationella konventioner om mänskliga rättigheter, arbetstagarrättigheter, miljöskydd och god samhällsstyrning. Dessutom beviljas tullfrihet och kvotfrihet för alla varor, utom vapen och ammunition, från de minst

utvecklade länderna inom ramen för ”Allt utom vapen”-initiativet. Det är meningen att alla utvecklade länder och tillväxtekonomier ska bevilja varor från de minst utvecklade länderna tull- och kvotfritt tillträde till sina marknader.

EU och dess medlemsstater är dessutom världens ledande tillhandahållare av handelsstöd och svarar för en tredjedel av det totala globala stödet. Åtgärderna på detta område omfattar kapacitetsuppbyggnad för att kunna uppfylla EU:s standarder och dra full nytta av befintliga handelsavtal och EU:s unilaterala handelsförmåner. EU kommer att uppdatera sin strategi för handelsstöd för att ta hänsyn till resultatet av förhandlingarna rörande perioden efter 2015. Alla utvecklingsländer och tillväxtekonomier ska öka sitt handelsstöd till de minst utvecklade länderna och även se till att det tillhandahålls i enlighet med principerna om biståndseffektivitet.

För att kunna dra maximal nytta av de möjligheter som handeln ger måste alla länder i ökad utsträckning se till att de för en handelspolitik som även tar hänsyn till förhållanden ”bakom gränsen”. Det rör sig om t.ex. förenklade handelsprocedurer, tekniska standarder och föreskrifter, arbetsmarknads- och miljöbestämmelser, investeringar, tjänster, immateriella rättigheter och offentlig upphandling. EU tar upp dessa frågor i sina handelsavtal, även avtalen med utvecklingsländer. Vidare bör alla länder i samband med sina handelsavtal bedöma konsekvenserna för hållbar utveckling och konsekvenserna för de minst utvecklade länderna.

EU har i ökad utsträckning integrerat aspekten hållbar utveckling i sin handelspolitik. Detta innebär att EU systematiskt tar med bestämmelser om hållbar utveckling, t.ex. arbetsmarknads- och miljöaspekter, i alla sina handelsavtal, både med utvecklade länder och utvecklingsländer. För att dessa bestämmelser ska ge resultat krävs det att de genomförs med deltagande av företrädare för det civila samhället. Alla länder bör i ökad utsträckning integrera aspekten hållbar utveckling i sin handelspolitik.

Den ömsesidigt stärkande effekten som handel och en hållbar utveckling har på varandra kan även stärkas genom att man sänker eller avskaffar tariffära och icke-tariffära hinder för miljövaror, miljöteknik och miljötjänster, samt miljövänliga produkter. I detta sammanhang är EU fast beslutet att verka för att man så snabbt som möjligt kan ingå det plurilaterala avtalet om miljöprodukter och miljötjänster (avtalet om gröna varor) och uppmanar fler länder att ansluta sig till de förhandlingar som nu pågår.

För att man ska kunna uppnå målen för en hållbar utveckling krävs det att man genom en handelsagenda som är inriktad på förändringar bidrar till ett ansvarsfullt beteende och lagstiftning samt transparens i alla försörjningskedjor. Exploatering av och handel med naturresurser har en pådrivande roll när det gäller utveckling, men det behövs större insatser för att främja en laglig, ansvarsfull, hållbar och transparent anskaffning av, handel med och användning av naturresurser och råvaror, bl.a. genom EU-lagstiftning om landsvis rapportering och bilaterala avtal såsom skett t.ex. med timmerexporterande länder. Europeiska kommissionen har även nyligen lagt fram ett förslag om ansvarsfull anskaffning av mineraler från konflikttrabbade områden och högriskområden¹⁵.

De internationella åtgärderna för att bekämpa illegal handel som är skadlig för miljön (t.ex. handel med vilda djur, farliga ämnen och naturresurser) behöver stärkas. Goda exempel på vad som kan göras är de frivilliga partnerskapsavtal som EU håller på att förhandla om inom ramen för sitt initiativ om skogslagstiftningens efterlevnad samt förvaltning av och handel med skog (Flegt).

¹⁵ COM(2014) 111 av den 5 mars 2014 Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av ett unionssystem för självcertifiering av tillbörlig aktsamhet i leveranskedjan hos ansvarstagande importörer av tenn, tantal och volfram, malmer av dessa metaller, samt guld med ursprung i konflikttrabbade områden och högriskområden.

Utarbetandet av internationella riktlinjer och standarder samt offentliga och privata hållbarhetsordningar (såsom ordningar för rättvis handel) kan också bidra ekonomiskt, miljömässigt och socialt.

3.6. Främjande av förändring med hjälp av vetenskap, teknik och innovation

Lösningar genom vetenskap, teknik och innovation är viktiga drivkrafter för genomförandet av visionen om hur världen bör se ut efter 2015. Vetenskap, teknik och innovation, bl.a. digitalisering, kan skapa genomgripande förändringar på relativt kort tid, men leder inte automatiskt till en lösning på sociala och miljömässiga problem. Alla berörda aktörer bör därför använda sig av de möjligheter som vetenskap, teknik och innovation erbjuder för att främja en smart, hållbar och inkluderande utveckling. Alla partner måste således se till att främja innovation som kan hjälpa befolkningen att slippa fattigdom, skapar kvalitativ sysselsättning, optimerar komplexa system och värdekedjor, främjar hållbara konsumtions- och produktionsmönster, minskar sårbarheten för katastrofer och andra chocker samt främjar en effektiv användning av knappa resurser. Alla länder behöver se till att ha den högre och särskilda kompetens som krävs för att främja och stödja vetenskap, teknik och innovation. Framför allt utvecklingsländerna bör fullt ut utnyttja de möjligheter som informations- och kommunikationstekniken erbjuder och använda denna teknik som drivkraft för att skapa en inkluderande och hållbar tillväxt, innovation och företagande.

Eftersom nästan all teknik ägs av företag kan den endast överföras på gemensamt överenskomna villkor och de immateriella rättigheterna måste respekteras. De nationella regeringarna måste främja spridande, utbyte och överföring av teknik med hjälp av understödjande strategier och incitament på nationell nivå som är inriktade på hållbarhet och tillhandahåller ett tillräckligt skydd av immateriella rättigheter i enlighet med WTO:s regler. Offentlig-privata partnerskap och investeringar i forskning och utveckling bör främjas, varvid det måste garanteras att dessa bidrar till en hållbar utveckling.

Alla länder behöver öka sitt bilaterala, regionala och multilaterala samarbete på området vetenskap, teknik och innovation samt lösningsfokuserad forskning, bl.a. om informations- och kommunikationsteknik, i syfte att möjliggöra genomförandet av målen för en hållbar utveckling. För att främja utvecklingen av och tillgången till viktig och miljövänlig teknik behövs det inte bara nord-syd-samarbete utan även syd-syd-samarbete och trepartssamarbete, särskilt för de minst utvecklade länderna. Tillväxtekonomierna spelar en viktig roll när det gäller utveckling och överföring av teknik och kapacitetsutveckling i de minst utvecklade länderna samt även för vetenskapligt och tekniskt samarbete.

Samarbetet om tekniköverföring bör gå utöver den rent tekniska utvecklingen och omfatta långsiktiga investeringar som är anpassade till lokala sammanhang, involvera gemenskaper och användare och garantera att det tas hänsyn till både mänskliga och miljömässiga behov (människo- och miljöcentrerad design).

FN bör fortsätta att underlätta tillgången till information om befintlig teknik och främja samstämmighet och samordning mellan teknikmekanismer, vilket även inbegriper nya mekanismer. För att skapa mervärde och undvika överlappning föreslår Europeiska kommissionen att eventuella nya mekanismer ska fungera som en samordningscentral för befintliga initiativ för att skapa samordning och synergieffekter mellan dessa, samtidigt som man ser till att alla relevanta aktörer deltar. Inrättandet av en onlineplattform som bygger på och kompletterar befintliga initiativ, såsom föreslås i den sammanfattande rapporten från FN:s generalsekreterare, kan bidra till detta mål.

EU är fast beslutet att främja vetenskap, teknik och innovation både inom unionen och i samarbete med olika internationella partnerländer och regioner. I Horisont 2020, som är EU:s forsknings- och innovationsprogram, har 60 % av budgeten öronmärkts för stöd till hållbar utveckling. Programmet är dessutom öppet för deltagande från hela världen. EU verkar för fri tillgång till publikationer, och på pilotbasis även till data, som är resultatet av offentligt finansierad forskning inom ramen för Horisont 2020. Syftet är att underlätta kunskapsutbyte och att stärka forsknings- och innovationskapaciteten, bl.a. i utvecklingsländerna. Som ett led i sitt utvecklingssamarbete stödjer EU överföringskapacitet för innovation och teknik. Detta sker genom program inom högre utbildning, särskilt på områdena hållbart jordbruk och livsmedelstrygghet, där målet är att förbättra hållbarheten dels genom att styra in jordbruksproduktionen mot en mer hållbar tillväxt, dels genom att omvandla forskningsresultat till praktiska lösningar. Genom sitt deltagande i olika partnerskap bidrar EU även till förebyggande, beredskap och insatser vid kriser och katastrofer.

3.7. Mobilisering av den privata sektorn på nationell och internationell nivå

Både näringslivet och konsumenterna har en viktig roll för övergången till en hållbar utveckling, eftersom den privata sektorn som inrymmer allt från små aktörer till stora multinationella företag är en pådrivande kraft för innovation, hållbar tillväxt, nya arbetstillfällen, handel och fattigdomsbekämpning. Den privata sektorn spelar en viktig roll när det gäller investeringar i resurseffektivitet och infrastruktur såsom hållbara transportsystem, energinät och digitala infrastrukturer. För att man ska kunna genomföra agendan för perioden efter 2015 krävs det således ett företagsklimat som uppmuntrar till initiativ från den privata sektorn, stödjer mikroföretag samt små och medelstora företag, ger kvinnor egenmakt och ökar den finansiella integrationen. Konsumenterna bör ha möjlighet att göra välgrundade val tack vare bättre information om produkters kvaliteter vad gäller hållbarhet, bl.a. genom främjande och användning av hållbarhetsmärkning. Hållbarhetsstandarder och hållbarhetskriterier ligger till grund för en rad olika åtgärder som vidtas i syfte att uppnå målen för en hållbar utveckling, såsom t.ex. skatteincitament, offentlig upphandling, företagsrapportering och produktmärkning.

Även om näringslivet uppvisar allt bättre resultat på det miljömässiga och sociala området finns det fortfarande ett stort utrymme för den privata sektorn att i ännu större utsträckning bidra till fattigdomsbekämpningen och en hållbar utveckling. Företagen bör med hjälp av livscykelanalyser systematiskt analysera de miljömässiga och sociala verkningarna av de varor de använder och producerar. Det finns många normer, principer och riktlinjer som företagen kan använda sig av och agendan för perioden efter 2015 utgör ett utmärkt tillfälle att börja ta sig an dessa frågor. Ett exempel på detta är utarbetandet av riktlinjer för ansvarsfulla försörjningskedjor inom jordbruket.

Den offentliga och den privata sektorn måste samarbeta kring en gemensam vision för en hållbar och inkluderande tillväxt, varvid staten fastställer regelverket och ser till att det tillämpas samt inför nya incitament, och den privata sektorn bidrar genom att göra hållbarare investeringar. Finansiering som blandar offentliga medel, lån från internationella finansinstitut och medel från den privata sektorn kommer att bli allt vanligare under de kommande decennierna, bl.a. när det gäller hållbara investeringar i klimatsmart infrastruktur och klimatsmart företagande och när det gäller att öka den finansiella integrationen.

En viktig förutsättning för att den privata sektorn ska kunna utvecklas är tillgång till finansiering i förening med lämpliga rättslig ramar och strukturer. För att man ska kunna skapa ett inkluderande och positivt företagsklimat och främja hållbara investeringar krävs det enkla, transparenta och stabila

regelverk och institutioner som backas upp av ett välfungerande rättsväsende och tvistlösningssystem. En uppgift för lokala och nationella myndigheter är att skapa förutsättningarna för en formalisering av den informella sektorn (vilket kommer att leda till bättre tjänster och ökade skatteintäkter), utan att detta blir ett hinder för dynamik och innovation.

Man bör främja innovativa affärsmodeller som integrerar de fattiga i marknaderna som konsumenter och producenter som ett medel för uppnå en hållbar och inkluderande tillväxt. Företag bör uppmuntras att fortsätta med framgångsrika initiativ som syftar till att förbättra arbetsförhållanden och tillvarata miljömöjligheter såsom avtalet om brand- och byggsäkerhet i Bangladesh¹⁶ och EU:s plattform för företag och biologisk mångfald¹⁷.

Den privata sektorn kan även åstadkomma förändring genom att ta itu med frågor som transparens, arbetsvillkor, hälsa och säkerhet i arbetet, tillgång till socialt skydd, medborgarnas möjligheter att göra sig hörda och till egenmakt, avfall, föroreningar, resurseffektivitet och miljöskydd. Den privata sektorn kan även aktivt bidra till att stärka rättsstatsprincipen. En ökad resurseffektivitet i riktning mot ett kretsloppssamhälle är förnuftigt även i ett ekonomiskt perspektiv. Genom att ta ett ökat företags- och produktansvar, särskilt inom sektorer med en betydande multiplikatoreffekt såsom jordbruk, energi, digital teknik, infrastruktur och gröna sektorer, kan den privata sektorn få stor betydelse och bidra till att man uppnår en inkluderande och hållbar tillväxt. Detta kommer i sin tur att ge positiv återverkningar, eftersom åtgärdande av brister i transport- eller energinfrastruktur tar bort hinder för ekonomisk tillväxt i många av de minst utvecklade länderna och för dessa länders införlivande i de globala värdekedjorna.

Det behövs flerpartnerskap för att öka företagsinitiativen. Små- och medelstora företag skapar många arbetstillfällen, men de saknar ofta de stordriftsfördelar och den kapacitet som behövs för att de ska kunna investera i innovativ teknik eller delta fullt ut i hållbarhetsprogram. Partnerskap med stora multinationella företag, t.ex. genom FN:s Global Compact-initiativ¹⁸, kan hjälpa små och medelstora företag att utnyttja sin potential vad gäller både hållbar utveckling och innovation.

EU gör redan mycket för att underlätta den privata sektorns engagemang i utvecklingsländerna och kommer att fortsätta med detta. Genom sitt utvecklingsbistånd får EU näringslivet att satsa på hållbar energi, hållbart jordbruk, fiskeri, skogsbruk och jordbruksindustri, informations- och kommunikationsteknik, hållbar infrastruktur, grön infrastruktur och grön ekonomi. EU uppmuntrar företagen till att investera mer och mer ansvarsfullt i utvecklingsländerna, bl.a. genom differentierade och specifika strategier i sviktande, konflikttrabbade stater där det finns ett akut behov av nya arbetstillfällen och ekonomiska möjligheter för att återupprätta den sociala sammanhållningen, fred och politisk stabilitet. EU verkar i samarbete med partnerländernas regeringar för att skapa ett gynnsamt företagsklimat, bl.a. genom ett ökat stöd till små och medelstora företag, främjande av miljöföretagande, stöd till kvinnor som företagare och anställda samt ökad finansiell integration.

EU arbetar med att se till att det lönar sig för företag att ta socialt och miljömässigt ansvar, med att sprida bästa praxis, förbättra själv- och samregleringsprocesser samt förbättra redovisningen av social och miljörelaterad information. EU kommer även att fortsätta främja hållbarhetsriktlinjer, bl.a. om företags sociala ansvar, genom dialog med partnerländerna. EU främjar dessutom aktivt ett meningsfullt företagsengagemang och tillämpning av internationellt överenskomna principer och riktlinjer, bl.a. FN:s vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter.

¹⁶ Se <http://bangladeshaccord.org/>.

¹⁷ Se http://ec.europa.eu/environment/biodiversity/business/index_en.html.

¹⁸ Se <https://www.unglobalcompact.org/>.

3.8. Tillvaratagande av migrationens positiva effekter

Migration är en av de globala trender som kommer att få mycket betydande och komplexa effekter på agendan för perioden efter 2015 och som rätt hanterad kan bidra till uppnåendet av målen för en hållbar utveckling.

För de enskilda individerna kan migration vara den mest effektiva och snabbaste strategin för att slippa undan fattigdom. Människor flyttar för att undkomma fattigdom och konflikter, konsekvenser av klimatförändringen samt miljömässiga och ekonomiska chocker. Andra orsaker är att man söker skydd från förföljelse eller allvarlig skada eller att man vill förbättra sin situation när det gäller inkomster, hälsa och familjens utbildning. Även om migration otvivelaktigt bidragit till framstegen när det gäller många av millennieutvecklingsmålen kan en påtvingad eller illa hanterad migration leda till att enskilda migranter får problem eller faller i händerna på människohandlare och till överbelastad mottagningsförmåga och sociala motsättningar. Alla länder måste anstränga sig för att hantera migrationen på ett effektivt sätt, med fullt iakttagande av migranternas rättigheter och värdighet i syfte att minska deras sårbarhet. Eftersom migration sker i alla riktningar behövs det stärkta partnerskap mellan stater och andra aktörer för att man ska få en bättre styrning av migrationen.

Det nya globala partnerskapet bör främja ett mer samarbetsinriktat tillvägagångssätt så att den internationella migrationen bättre kan bidra till en hållbar utveckling och minskad sårbarhet. Världssamfundet bör förpliktiga sig att gemensamt verka för utarbetandet av en samlad ram för hantering av både laglig och irreguljär migration i ursprungs-, transit- och destinationsländerna och för aspekter såsom hälso- och sjukvård, utbildning och sysselsättning. Det behövs initiativ som bekämpar diskrimination och som ger lagliga migranter möjlighet att behålla en större del av sina inkomster, bl.a. genom minskade penningöverföringar till ursprungslandet och lägre rekryteringskostnader, möjlighet att överföra intjänade sociala förmåner och möjlighet att bidra med hela sin potential tack vare erkännande av kompetenser och kvalifikationer. Det internationella ansvaret för migrationshanteringen måste vara delat. Världssamfundet skulle även kunna verka för åtgärder som främjar migranternas tillträde till offentliga tjänster, hälso- och sjukvård, utbildning och andra tjänster. EU har varit först med en extern migrationspolitik – den övergripande strategin för migration och rörlighet¹⁹ – som är både balanserad och heltäckande. Denna har utvecklats till att bli ett effektivt ramverk inom vilket man till ömsesidig nytta kan samarbeta med tredjeländer och regioner om migrations- och asylfrågor. Denna strategi har gett EU positiva erfarenheter av att skapa samstämmighet mellan migrations- och utvecklingsmål. Som ett ytterligare steg håller Europeiska kommissionen på att utarbeta en europeisk agenda för migration med en balanserad och heltäckande strategi som syftar till att skapa en starkare koppling mellan EU:s migrationspolitik och dess externa politik, bl.a. utvecklingspolitiken.

IV. HUVUDINSLAG I DET GLOBALA PARTNERSKAPET – ÖVERVAKNING, ANSVARIGHET OCH ÖVERSYN

Eftersom det krävs att berörda länder samarbetar och uppfyller sina åtaganden för att agendan för perioden efter 2015 ska lyckas är det också viktigt att man kan garantera att genomförandet övervakas och ses över. Ramverket för övervakning, ansvarighet och översyn bör ingå som en integrerad del av

¹⁹ KOM(2011) 743 *En övergripande strategi för migration och rörlighet* av den 18 november 2011 och 9417/12 Rådets slutsatser om den övergripande strategin för migration och rörlighet av den 3 maj 2012.

agendan och bygga på principerna om transparens, delaktighet, flexibilitet, effektivitet och ändamålsenlighet. Det bör även täcka alla aspekter av målen för en hållbar utveckling samt alla genomförandemetoder och alla finansieringsaspekter. Processen bör göra det lättare för och uppmuntra länderna till att göra så stora framsteg som möjligt, utforma och utvärdera strategier, utbyta erfarenheter och demonstrera bästa praxis. Den måste vara både effektiv och ändamålsenlig och ge ett mervärde, utan att leda till överlappningar eller kräva ökade resurser. Ramverket bör bygga på redan etablerade system för övervakning och ansvarighet, t.ex. sådana som inrättats i enlighet med internationella avtal.

Såsom påpekas i den sammanfattande rapporten från FN:s generalsekreterare måste den nya agendan ingå som en del i ett kontrakt mellan allmänheten, bl.a. det civila samhället och den privata sektorn, och staten. Ramverket bör bygga på en strategi på flera nivåer, dvs. den lokala, nationella, regionala och internationella nivån, och garantera att dessa nivåer stämmer överens sinsemellan. Det bör även omfatta företrädare för alla berörda aktörer och uppmuntra dessa till att vara delaktiga både när det gäller övervakning och ansvarighet. Diskriminerade och utsatta befolkningsgruppers behov bör ge särskild uppmärksamhet. De nationella regeringarna måste vara ansvariga både inför nationella aktörer, när det gäller framsteg på nationell nivå, och inför världssamfundet, när det gäller att bidra till de globala målen. Mot bakgrund av de globala ambitionerna ska sedan varje enskild regering se till att agendan för perioden efter 2015 omsätts i praktiken via ambitiösa åtgärder på nationell nivå, med hänsyn tagen till de nationella förutsättningarna och den nationella kapaciteten. Planeringen på nationell nivå ska vara inkluderande och transparent. För att man ska få en så bred uppslutning som möjligt bakom processen när det gäller agendan för perioden efter 2015 bör uppdateringen av de framsteg som gjorts även ta hänsyn till det civila samhällets synpunkter och göras tillgänglig för allmänheten.

Den regionala nivån kan vara ett användbart forum för sakkunnigbedömning och ”peer learning”, stimulera länder till att sätta ambitiösa mål och leda till ett ökat genomförande. Insatserna på regional nivå kan också bidra till att det görs framsteg i gränsöverskridande frågor, t.ex. integrerad förvaltning av avrinningsdistrikt, och när det gäller gemensamma mål, t.ex. energieffektivitet, förnybar energi och livskraftiga fiskbestånd. På den globala nivån bör framstegen för att uppnå de globala målen bedömas med hjälp av nationella rapporter och även andra rapporter, t.ex. om specifika mål eller teman.

FN:s politiska högnivåforum för hållbar utveckling är det primära forumet i detta sammanhang. Det spelar även en central roll när det gäller övervakningen av de politiska åtagandena och för att underlätta översynen av framsteg och bästa praxis, bl.a. rekommendationer till ytterligare åtgärder på nationell och internationell nivå. Forumet kan dra nytta av erfarenheterna från det globala partnerskapet för effektivt utvecklingssamarbete, som gett upphov till användbara metoder såsom nationellt ledd flerpartsdialog, datainsamling och övervakning. Dessa metoder visar vilken förändringspotential en inkluderande övervakningsprocess har när det gäller beteenden och ambitionsnivåer. Det är att märka att det även finns ett antal andra sektoriella FN-organ som kan lämna viktiga bidrag till övervakningen och översynen av agendan för perioden efter 2015, vilka redan nu deltar i övervakningen av befintliga internationella åtaganden. Rapporten om hållbar utveckling på global nivå kan ge en samlad bild av framstegen. Dessutom bör hänsyn tas till arbetet i forumet för utvecklingssamarbete och de olika FN-organen bör sköta sin rapportering i enlighet med ”Delivering as one”-initiativet.

Som en del av den bredare insatsen för att garantera en god övervakning och översyn kan en moderniserad OECD/DAC-mätningssammanfattning vara till nytta för agendan för perioden efter 2015 genom att göra det möjligt att spåra extern finansiering för alla globala mål på ett konsekvent sätt. En sådan ram

bör även sätta ett korrekt värde på annan finansiering än gåvobistånd och ge incitament till utvecklingsfinansiering. Vid DAC:s högnivåmöte i december 2014 gjordes framsteg när det gäller anpassning till moderna metoder för extern utvecklingsfinansiering och avskaffande av negativa incitament till utlåning till de länder som bäst behöver det. Vad gäller de kvarstående frågorna behöver man arbeta vidare med dessa.

En effektiv övervakning, översyn och ansvarighet förutsätter tillförlitliga uppgifter och informativa framstegsindikatorer som är jämförbara mellan länder och regioner. Man bör fastställa en basuppsättning med lämpliga resultatnriktade indikatorer som går utöver BNP och gör det möjligt att mäta framsteg både kvantitativt och kvalitativt. Europeiska kommissionen stödjer FN:s generalsekreterares förslag om att utarbeta indikatorer med hjälp av en expertledd teknisk process med förebild i FN-systemet, som EU är berett att bidra till. Framstegsrapporterna bör grunda sig på öppna, tillförlitliga och aktuella uppgifter som i första hand hämtas från de nationella statistiksystemen och som när så är möjligt fördelas på nivå och grupp.

Detta kräver en förbättrad tillgång till och kvalitet på uppgifter. Man bör tillvarata de möjligheter som den tekniska utvecklingen ger, särskilt tack vare ny informations- och kommunikationsteknik, att behandla stora datavolymer (stordata), att förbättra övervakningen i realtid och att samla in disaggregerade data. Förutom socioekonomiska data kan även geospatiala data (t.ex. data från EU:s Copernicusprogram, Geoss och det globala klimatövervakningssystemet) och övervakning på plats bidra. Den globala trenden mot öppna data ger möjlighet att förbättra transparensen, öka effektiviteten i den offentliga förvaltningen, främja evidensbaserat beslutsfattande och öka ansvarigheten.

En ”datarevolution” – i form av en förändring av hur data produceras och används för att driva på en hållbar utveckling – skulle göra att den nationella officiella statistiken förbättrades genom ökad transparens, bättre tillgång för allmänheten, förbättrad kvalitet och ökad jämförbarhet. En sådan utveckling skulle dessutom göra att man kunde dra nytta av forskning och teknik för datainsamling och analys. Det måste vara hanterbart att mäta framsteg, även för de minst utvecklade länderna, utan att man för den skull tummar på agendans förändringsambitioner. Det behövs ytterligare insatser och innovativa metoder när det gäller datainsamling i konfliktdrabbade och instabila områden.

EU är fast beslutet att inrätta och genomföra en kraftfull och ambitiös process för övervakning, ansvarighet och översyn. Erfarenheterna från Europa 2020-strategin kan vara till nytta när det gäller övervakning och översyn, eftersom EU fastställt indikatorer för att mäta och jämföra framsteg mellan medlemsstaterna och för att ge medlemsstaterna vägledning så att de snabbare kan nå de fastställda målen.

V. NÄSTA STEG

Detta meddelande som grundar sig på rådets tidigare slutsatser om en förändringsinriktad agenda för perioden efter 2015 (*En omdanande agenda för tiden efter 2015*) ska tjäna som underlag för EU:s ståndpunkter inför den tredje konferensen om utvecklingsfinansiering i Addis Abeba i juli 2015 och FN:s toppmöte om agendan för perioden efter 2015 i New York i september 2015. Det ska även användas till förberedelserna av den 21:a partskonferensen inom ramen för FN:s ramkonvention om klimatförändringar som kommer att hållas i Paris i december 2015. EU och dess medlemsstater

kommer att fortsätta att utarbeta mer detaljerade gemensamma ståndpunkter under förhandlingarnas gång så att EU kan visa en enad front²⁰.

EU är fast beslutet att spela en konstruktiv roll i de mellanstatliga förhandlingarna under 2015 och att bidra till antagandet av en verkligt förändringsinriktad agenda. Europeiska kommissionen är redo att axla sitt ansvar när det gäller att se till att denna agenda genomförs fullt ut både inom EU och i samband med EU:s yttre åtgärder. Den kommer att göra detta i samarbete med sina partner och kommer vid behov att bistås av EU:s utrikestjänst.

²⁰ Se 16827/14 En omdanande agenda för tiden efter 2015 – Rådets slutsatser av den 16 december 2014.